

Ο ΝΕΟΣ Μυτιληνός

ΜΥΤΙΛΗΝΗ
Σάββατο 20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
1957

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ:
«Λεσβικός Τύπος»
Τηλέφ. 4 — 75
Τιμή φύλλου δρχ. 2

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ - ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Φ. ΔΗΜΟΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Κ. ΔΗΜΑ

Αριθ. φύλλου 4

Περίοδος Β'

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΔΑΥΪΔ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΑΠΦΟΥΣ

Στην προσπάθειά μας να συνδέσουμε την παλαιά πνευματική Μυτιλήνη με τη σημερινή και να δώσουμε στους νέους μας κείμενα δυσεύρετα, δημοσιεύουμε παρακάτω την σύντομη βιογραφία της Σαπφώς γραμμένη απ' τον Έμ. Δαυτδ.

3ον

Η Σαπφώ υπήρξε θοματών κωμικών ποιητών ως και ο Σωκράτης, αλλ' εν ώ τοιτον εξήγησαν πάλιν ενώπιον της συνειδήσεως των μεταγενεστέρων οι μαθηταί αυτού, Ξενοφών και Πλάτων, εν τοις αθανάτοις έργοις των οποίων ακτινοβολεί η αληθής και πραγματική εικών του μεγάλου φιλοσόφου, η Σαπφώ έμεινε υπό το βάρος της συκοφαντίας και των σκωμμάτων, τα όποια εξέτρεξε κατ' αυτής η άχαλίνωτος και άκόλαστος κωμωδία. Έν τη μέση και νέα κωμωδία έξ έργα φέρουσι τον τίτλον «Σαπφών» και δύο τον τίτλον «Φάων». Το περιεχόμενον αυτών και άλλων ίσως άπολεσθέντων δεν είνε γνωστόν, διότι εκτός των τίτλων και έλαχίστων άποσπασμάτων ούδέν έτερον περιεσώθη· αλλ' ούδε μία άμφιβολία υπάρχει ότι διεκωμωδείτο εν αυτοίς η Λεσβία ποιήτρια διά τον έρωτικόν ούτοις ένθουσιασμόν και παρωδείτο ο θρυλούμενος αυτής έρωσ προς τον Φάωνα. Έντεθεν προήλθεν η δυσφημία της Σαπφούς κατά τους Ρωμαίικούς χρόνους, ότε τά ήθη, ως γνωστόν, είχαν έπι μάλλον διαφθαρή. Ο γραμματικός Δίδυμος κατά την εποχήν του Κικέρωνος έπραγματεύθη σπουδάζων το ζήτημα, αν η Σαπφώ ήτο έταίρα, ο Όράτιος υπαινίσσεται το άρρενωπόν ούτης ήθος (Epist. I 19,28), ο Όβιδιος άποκαλεί αυτήν λάγνον και ούδέν άλλο διδάξασαν η γυναικείους έρωτας: Lesbia quid docuit Sappho, nisi amata puellas! (Trist. II 365) εκ της φράσεως δε τούτης του Όβιδίου προέκυψεν ίσως και

ή έναντιον πασών των Λεσβιδων γυναικων έκφραζόμενη μομφή παρά τω Λουκιανω (Διαλ. έταιρ. 5, έρωτ. 8).

Αλλ' εν ώ οι συκοφανταί αυταί κατά τους Ρωμαίικούς χρόνους ήσαν γενικαί και άόριστοι, έπι μάλλον ώρισμένοι και συγκεκριμένοι διειτυώθησαν κατά τους χρόνους της Αναγεννήσεως υπό των νεωτέρων. Πρώτος ο Domitius Calderinus (1477) διαφθείρας χαρίον τι του Όρατίου (carm. II 13,24 25) και ούτω παρερμηνεύσας αυτό απέδωκε τας σχέσεις της Σαπφούς προς τας μαθητριάς της εις έλατήρια χυδατα, εις όρμας άσελγείς το παράδειγμα δε αυτού έμιμήθησαν ο Britannius, (1510), οι έρμηνευταί του Όρατίου Lamhinps, Torrentius, Cruquius και άλλοι.

(Η Συνέχεια στο επόμενο)

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

Απόσπασμα από τον «Λάμπρο»

Καθαρότατον ήλιο έπρομήνουσε της αύγης το δροσάτο ύστερο άστέρι, σύγνεφο, καταχνιά, δεν άπερνούσε τ' ούρανού σε κανένα από τα μέρη· Και από κει κινημένο άργοφυσόσε τόσο γλυκό στο πρόσωπο τ' αέρι, που λές και λείει μεσ' στης καρδιάς τα φύλλα γλυκειά ή ζωή και ο θάνατος μαυρίλα.

Λάμπες εις κάθε πλάκα έχουν οι τάφοι, και βρέφη ώραία στην άγκαλιά οι μαννάδες.

Γλυκόφωνα, κυτιώντας τας ζωγραφισμένας εικόνας, ψάλλουσε οι ψαλτάδες·

Λάμπει το άσμη, λάμπει το χουσαφι, από το φως που χύνουν οι λαμπάδες·

Κάθε πρόσωπο λάμπει απ' τ' άγιόκερι, όπου κρατούνε οι Χριστιανοί στο χέρι.

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΟΙ ΛΕΣΒΙΟΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

Του κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΛΛΙΓΕΡΗ

Κατά τον περασμένον αιώνα εκτός από τις εξέχουσες πνευματικές φυσιογνωμίες που έλάμπριναν στο Νησί μας υπήρξε και αρκετός αριθμός Λεσβίων, οι όποιοι έχουν έπιτελέσει σοβαρό έργο, στα διάφορα μέρη που έχουν ξενιτευθή, όπως στη Μολδοβλαχία, Άγίους Τόπους και άλλο. Το έργο τους όμως αν και αρκετά σοβαρό έμεινε κατά μεγάλο ποσοστό άγνω-

κεκτημένα προνόμια, έναντι της προσπάθειας των αντιπροσώπων των Έκκλησιών των άλλων Έθνών, οι όποιοι επέβλεπον να έκτοπίσουν το Έλληνικόν στοιχείον, εκμεταλλευόμενοι την δυσμενή θέση εις την όποιαν εδρίσκετο το όθιο, λόγω της Έλληνικής Έπαναστάσεως, δεδομένου ότι η Παλαιστήνη άπογελούσε τότε τμήμα της Όθωμανικής Αυτοκρατορίας. Έτσι θα καιανοήσωμεν τις συνθήκες τά ω από τις όποιες άγωνίζονταν το Όρθόδοξο (Η συνέχεια στη 2α σελίδα)

Ο «Ν. Μυτιληνός» εύχεται στους φίλους, συνδρομητάς και άναγνώστας του
ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

ΚΥΡΙΕ, Η ΕΝ
ΠΟΛΛΑΙΣ ΑΜΑΡΤΙΑΙΣ...

Το τραγούδι της Κασσιανής στην άριστουργηματική άπόδοση του Κ. ΠΑΛΑΜΑ.

Κύριε, γυναίκα άμαρτωλή, πολλά, θολά, βαρειά τα κρίματά μου!... Μά, ω Κύριε, πώς ή θεότη σου μελά μεσ' στην καρδιά μου... Κύριε, προτού σε κούρ' ή έντάφια γή, λουλούδια από την δροσαυγήν έπληρα κι' απ' της λαρείας την τριόβαθη πηγή σου φέρνω μύρα. Οίστρος με δέρνει άκολασίας, νυχτιά, σκοτάδι άφέγγαρο, άναστρο με ζώνει, το φρενάδι της άμαρτίας, φοτιά με κείει με λιώνει... Έσύ που απ' τα πέλαα τά νερά, τά ύψώνεις νέφη, — πάρε τα, Έρωστά μου, χολών κι' είνε ποτάμια φλογερά τά δάχρυά μου. Τ' άχραντά σου πόδια, βασιλιά μου έσύ, θα στήνω και θα τά φιλήσω και με της κεφαλής μου τα μαλλιά θα τα σφονγγίσω... Τ' άκουσεν ή Έβα μεσ' στο δειλινό της Παράδεισος φως, ν' άντιχτυπάνε κι' άλαφιασμένη, κούφτηκε: πονώ! Σάσε, Έλεος κάνε!... Ψυχοσώστη, ή άμαρτίες μου λαός, τ' άξεδιάλτα πως θά ξεδιαλώσει; Άμέτρητό σου το έλεος, ο Θεός, άβυσσο ή κρίσι!...

ΤΡΕΙΣ ΛΕΣΒΙΟΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

(Συνέχεια απ' τή 1η σελίδα)
 Πατριαρχείο 'Ιεροσολύμων να κρατήσει τήν από παντοῦ βαλμένη θεσι του, με μόνο ὄπλο τή βαθειά πίστη, χωρίς κανένα κοσμικό στήριγμα μέσα στην ἀπέραντη και πανί-σχυρη τότε Τουρκική Αὐτοκρατορία.

'Η 'Ελλάδα τότε ξεσηκωνόταν για τὸ μεγάλο ἀγῶνα τῆς ἀπελευθερώσεώς της, πρᾶγμα πού μεγάλωνε τίς δυσχέρειες τοῦ Πατριαρχείου διότι ἡ πύλη με καχυποψία και δυσμένεια ἔβλεπε κάθε 'Οργανισμό διοικούμενο ἀπὸ 'Ελληνας.

Τὰ ἄλλα δὲ Χριστιανικά 'Ἔθνη ἔχοντας πίσω τους ἰσχυρές και πλούσιες Κυβερνήσεις με ἐπιτηδίους διπλωμάτας, δὲν ἄφηναν καμμιά περίστασι νὰ μὴν ἀφαρπάσουν ἀπὸ τὸ 'Ελληνικὸ Πατριαρχεῖο προνόμια και θέσεις.

"Όταν τὸ 133 μ.χ. ὁ 'Αδριανὸς κατάρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ στην Παλαιστίνη και νὰ καταλάβῃ τὴν 'Ιερουσαλὴμ ἀπὸ γόρευσε τὴν εἴσοδο σ' αὐτὴν τῶν 'Ιουδαίων με τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου.

Τὴν νέαν πόλιν τὴν ὁποῖαν οἰκοδόμησε στὰ ἐρείπια τῆς 'Ιερουσαλὴμ ὀνόμασε Αἰλία Καπιτωλία ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Αἰλίου 'Αδριανοῦ και πρὸς τιμὴν τοῦ Καπιτωλίου Διὸς.

'Η νέα πόλις κατοικεῖτο ἀπὸ Ρωμαίους και 'Εθνικούς. 'Ἦρχισαν δὲ νὰ ἐγκαθίστανται και Χριστιανοὶ οἱ ὁποῖοι ὀργανώνονται σὲ Χριστιανικὲς Κοινότητες και ἐκλέγουν και 'Επίσκοπο τὸν 'Επίσκοπο Αἰλίας. 'Απὸ τὸ 326 ὁμοῦ πού ἐπεσκεύηθη τὴν 'Ιερουσαλὴμ ἡ 'Αγία 'Ελένη, ἀνεύρε τούς 'Αγίους χώρους και ἔκτισε ἐπ' αὐτῶν τούς λαμπροὺς και μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς, ἀρχίζει ἡ εὐρεία ἐκεῖ συρροὴ τῶν Χριστιανῶν. "Όταν δὲ κατὰ τὰ μέσα τοῦ τετάρτου αἰῶνος ὁ 'Αγιος 'Ιλαρίων εἰσήγαγε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο τὸν Κοινοβιακὸ βίβρισκε στην 'Ιερουσαλὴμ γόνιμο ἔδαφος και ἡ 'Αγιοταφήτικη 'Αδελφότης ἀπετέλεσε στὸ πέρασμα τῶν αἰῶνων τὸν ἀκόμητο φρουρὸ και θεματοφύλακα τῶν δικαιωμάτων τοῦ 'Ορθοδόξου Πατριαρχείου.

Πῶς ἀρχικά δημιουργήθηκε και πῶς ἐξελίχθη ἡ Σιωνιτικὴ 'Εκκλησία μᾶς τὸ δίδει παραστατικώτατα με λίγα λόγια, ὁ 'Αειμνηστὸς Μελέτιος Μεταξάκης ὁ μετέπειτα Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως στο

σύγγραμά του «Αἱ ἀξιώσεις τῶν 'Αραβοφώνων ὀρθοδόξων τῆς Παλαιστίνης» ὅπου γράφει.

Τὸ σύστημα καθ' ὃ ἀπ' οἰκώνων ἢ Σιωνιτικῆς 'Εκκλησίας κυβερνᾶται, προσιδιάζων σὺ τὴ και μόνῃ ἐκ πασῶν τῶν ἄλλων 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτῆς θέσιν ὡς φρουροῦ τῶν 'Ιερῶν Προσκυνημάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τὰ 'Ιερὰ Προσκυνηματα ἅμα τῇ ἐπ' αὐτῶν ἰδρύσει τῶν πρώτων Χριστιανικῶν Οἰκοδομῶν ὑπὸ τοῦ πρώτου Χριστιανοῦ Αὐτοκράτορος (τῶν Ρωμαίων) Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου και τῆς Μητρὸς αὐτοῦ 'Ελένης προσέλαβον τὸν τύπον 'Ιερῶν Μονῶν διακονούμενά τε και διοικούμενα ὑπὸ Μοναχῶν. Αὐτὸς ὁ 'Επίσκοπος 'Ιεροσολύμων, ἀφανῆς τέως ὑπὸ τὸν τίτλον 'Επισκόπου Αἰλίας και ὑποκείμενος τῷ Μητροπολίτῃ Καισαρείας, ἀρχεται προσλαμβάνων σημασίαν ἐν τῇ ὄλῃ 'Εκκλησίᾳ ὡς 'Επίσκοπος τοῦ Ναοῦ τῆς 'Αναστάσεως και ἐκ τῆς «'Ακολουθίας τῆς Τιμῆς» ἥτις ἐδόθη αὐτῷ ὑπὸ τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡξιώθη ἔπειτα ἐν τῇ Δ' Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ νὰ συναρθμισθῆ τῇ τετρακτύϊ τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν Ρώμης, Κωνσταντινουπόλεως 'Αλεξανδρείας και 'Αντιοχείας πέμπτος τῇ τάξει ἐρχόμενος».

(Τὸ τέλος ἀπὸ ἐπόμενο)

Λόγω πληθώρας ὕλης ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἐπόμενο «'Η νόσος και ὁ θάνατος τοῦ Σολωμοῦ»

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΣΕ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Τὸ πρῶτο ἐρώτημα στὸ ὁποῖο ἔχομε νὰ ἀπαντήσωμε, κατόπιν ἐρωτήσεων ἀναγνωστῶν μας εἶναι τὸ ἐξῆς:

α) 'Υπήρχε ἑλληνικὸ Ταχυδρομεῖο στὴ Μυτιλήνη κατὰ τὴν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς 'Ελλάδος;

Ἀπαντῶμεν: α) 'Απὸ τὰ 1835 τὸ μικρὸ 'Ελληνικὸ Κράτος προσεπάθησε και ἐπέτυχε νὰ ἔχῃ ἐπικοινωνία με τοὺς ὑποδούλους ἀκόμη 'Ελληνας. Για τὸν σκοπὸν αὐτὸν οἱ πρόξενοι τῆς 'Ελλάδος διηύθυναν και τὰ λεγόμενα «διανεμητήρια», τὸ δὲ σ)π 'Ανατολῇ εἶχε διατεθῆ για τὴν μεταφορὰ ταχυδρομικῶν σάκκων. Τὸ πλοῖο προσήγγιζε, Χίο — Σμύρνη και στὴν Μυτιλήνη, ἐκτελώντας εἰς τὴν ἐπικοινωνία τῆς ὑποδούλου και ἐλευθέρας 'Ελλάδος. Στὰ 1849 συστηματοποιήθησαν τὰ πράγματα και ἔγινε Ταχυδρομεῖο τακτικὸ στὴν Κωνσταντινούπολη και ἡ ὑπηρεσία ἐγένετο ὅπως πρὶν στὶς ἄλλες πόλεις, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Σμύρνη κα. 'Η Μυτιλήνη παραμένει στὴν παλαιὰ κατάσταση. Μία διακοπὴ γίνε-ται στὰ 1854 λόγω τοῦ πολέμου και στὰ 1881 τὰ ταχυ-

δρομεῖα καταργοῦνται και τοῦτο διότι ὁ στρατὸς μας ὅταν εἰσῆλθεν τὸ ἔτος ἐκεῖνο στὴν Θεσσαλία κατήργησε τὰ τουρκικά. Οἱ Τουρκοὶ ἀπήντησαν με τὴν κατάργησιν τῶν ἑλληνικῶν στὴν Τουρκία και ὁ τότε πρωθυπουργὸς Κουντουριώτης ἀπὸ φόβο γενικωτέρων ταραχῶν διέταξε και ἔκλεισε τὸ Κεντρικὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Κατόπιν τὰ ἑλλην. ἀτμόπλοια Πανελληνίου και 'Αχαϊκῆς ἔπερναν ταχυδρομεῖο. Τὰ πρῶτα τέλη μεταξὺ Μυτιλήνης και 'Αθηνῶν ἦσαν δραχ. μία.

β) Διάβασα μᾶς γράφει ἀναγνώστης μας, πινακίδα με τὴ λέξη «μαρτύριο» στὸ βουναράκι τοῦ Μακρὸ γιαλοῦ. Τί σημαίνει;

Ἀπαντῶμεν: β) Πρόκειται ἐδῶ για τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία. 'Η λέξη μαρτύριο θὰ διασταλῆ στὴ σημασία της: «Μαρτύριο» εἶναι τὰ βασανιστήρια τῶν μαρτύρων τῆς 'Εκκλησίας και ἀπὸ ἐδῶ και ὀθανατὸς τῶν. 'Αλλὰ και «μαρτύρια λέγονται αἱ ἐκκλησιαστικὲς πού χρίστηκαν πάνω στοὺς τάφους μαρτύρων τῆς 'Εκκλησίας ἢ μερὸς ὅπου ἐτέθησαν τὰ λείψανά των, ἀφοῦ ἐγένετο ἀνακομηδὴ λείψάνων ἀπὸ τίς κατακόμβες. Συνήθως οἱ Ναοὶ αὐτοὶ μαρτύρια ἦσαν σὲ σχῆμα Στυροῦ ἢ και πολυγωνικοί. Τὸ μαρτύριο τοῦ Μακρὸ γιαλοῦ εἶναι τῶν πρωτοχριστιανικῶν χρόνων, τάφος ἀγίου ἀνδρὸς πού δὲν ξεύρουμε και ἀσφαλῶς θὰ εἶχε και ἐκκλησιακὸ ἀπὸ πάνω σὲ σχῆμα σταυροῦ διότι και τὸ μαρτύριο εἶναι αὐτοῦ τοῦ σχήματος.

ΧΟΡΕΣΠΕΡΙΣ ΣΤΟ ΣΑΡΛΙΤΖΑ

Τὴν Τρίτην 10ην μ.μ. ἡ Δ)νοσις τοῦ Ξενοδοχείου «Σάρλιτζα» διοργανώνει χοροεσπερίδα πρὸς τιμὴν τῶν φιλοξενουμένων ἐν τῇ Νήσῳ μας Ιατρῶν εἰς τὴν ὁποῖαν προσκαλοῦνται νὰ συμμετάσχῳσι και μέλη τῆς Κοινωνίας μας.

ΔΥΟ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΕΣ ΜΑΣ

'Απὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου μᾶς ἀρχίζομε νὰ ἐφαρμόζομε τίς ἐξῆς καινοτομίες:

α) Καθιερώνομε «Στήλη θεμάτων ἐκλογῆς ἀναγνωστῶν». 'Ο καθένας ἢ κάθε μιά ἀπὸ τίς ἀναγνώστριές μας μπορεῖ νὰ μᾶς ζητήσῃ νὰ πραγματοποιηθῶμε θέμα τῆς ἐκλογῆς των. Τὸ θέμα ὁμοῦ πρέπει νὰ εἶναι μέσα στὴ γραμμὴ τοῦ περιοδικοῦ, ἱστορικὸ, λαογραφικὸ με Λεσβιακὸ περιεχόμενον.

β) Στήλη «'Ερωτήσεων και ἀπαντήσεων». "Όπως παραπάνω κάθε ἀναγνώστης ἢ ἀναγνώστρια, ἢ μπορεῖ νὰ μᾶς ἐρωτᾶ και νὰ τοὺς ἀπαντῶμεν σὲ ἱστορικὰ και λαογραφικά θέματα, Λεσβιακά, ζητώντας μας πληροφορίες, στὶς ὁποῖες θὰ ἀπαντῶμεν διὰ τῆς στήλης: «'Ερωτήσεις και 'Απαντήσεις».

Τὰ θέματα και στὶς δυὸ παραπάνω περιπτώσεις μπορεῖ νὰ εἶναι και γενικοῦ Αἰολικοῦ ἐνδιαφέροντος.

«ΝΕΟΣ ΜΥΤΙΛΗΝΙΟΣ»

'Ιστορικὸ, Λαογραφικὸ και Φιλολογικὸ 'Εβδομαδιαῖο Περιοδικό.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Δήμων Κοινот. ἐτησίᾳ δρχ.	150
'Ανων. 'Εταιρ. ἐτησίᾳ δρχ.	200
Τραπεζῶν	200
'Ιδιωτῶν	100
» ἐξάμηγος	50
» τριμηγος	25
Τιμὴ φύλλου δρχ.	2

'Υπεύθυνος ἐπὶ τῆς ὕλης και Προϊστάμενος Τυπογραφείου συμφώνως τῷ Νόμῳ Φωτῆς Δήμος Γ. Βοστώνη 8.

ΛΕΣΒΙΑΚΗ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΑΜΠΡΙΑΤΙΚΑ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Πολλά μπορεί να γραφούν γύρω στο Πάσχα, τις συνήθειες, τις προλήψεις και δοξασίες ακόμα του λαού, με γενικό χαρακτήρα, και τέτοια είναι για τη καταγωγή της γιορτής, τα έθιμα των αυτών και του Πάσχα και άλλα, θα συγκεντρώσω, όσο μπορούμε τοπικά για τη Λέσβο, κείνα που έχουν τοπικό χαρακτήρα και χρώμα, όπως τα είδαμε και τα ζήσαμε. Και πρώτα στο καθαρά θρησκευτικό τομέα. Ο καθένας πρέπει να λειτουργηθή και να κοινωνήση. Παλαιότερα όμως τουτό έπρεπε να συνοδεύεται με τα «λαμπριατικά». (Τα λαμπριγάτ'κατ) δηλαδή τα καινούργια ρούχα και τα παπούτσια. Άλλοτε, ήταν απαραίτητο και το «ψαθάκι» και το άσπρο πανταλόνι στη Μυτιλήνη.

Το κερὶ τῆς Λαμπρῆς λέγεται «ἀναστημένο» και σὲ παλιά, ὅταν γύριζαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, κάμανε μὲ τὴν καπνιά τὸν «Σταυρό» στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ κάνουν ἀκόμα σὲ μέρος ὅπου ἦταν κρεμασμένο και τὸ πέταλο και τὸ καλαμένο σταυρουδάκι ποὺ ἦταν «ξόρκι» γιὰ κάθε κακό. Ὅλα μαζί ἦσαν βέβαια κάτι τὸ πῶ δυνατὸ ἀντιμαγικὸ.

Πηγαίνοντας στὴν Ἐκκλησιά εἶχε ὁ καθένας μαζί του: Κόκκινα αὐγά «γιὰ νὰ τὰ ἀναστήση», τὸ λουλοῦδι ποὺ πήρε ἀπὸ τὸν ἐπιτάφιο και τὸ κερὶ τῆς Μ, Παρασκευῆς. Ἦταν καλὸ νὰ φυλαχτῆ τὸ ἀναστημένο αὐγὸ σὲ «εἰκονίσματα» ὅπως και τὸ λουλοῦδι τοῦ Ἐπιταφίου.

Μιά δοξασιά ἦταν κατάβαθα στὴν ψυχὴ τοῦ Λαοῦ. Πῶς ὅποιος πέθαινε τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα πήγαινε σὲ Παράδεισο.

Στὰ ἔθιμα: Διατηροῦνταν ἡ κατάργηση κάθε χαιρετισμοῦ και στὴ θέση αὐτῆς ἔμπαινε τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» και ἀπάντηση: Ἀληθῶς ἀνέστη. Ἔτσι καθημεριζότανε οἱ παλαιοὶ ἐπὶ πενήντα ἡμέρες.

Τὸ τσουγκρισμὰ τῶν αὐγῶν χωρὶς νὰ εἶναι βέβαια μοναδικὸ ἔδω, ἦταν ἔθιμο, μὲ τὸ Χριστὸς ἀνέστη νὰ τσουγκρῖσουν τ' αὐγά των ἐχθροὶ και φίλοι.

Στὸ ἔθιμο τοῦ ἀμνοῦ θὰ σημειωθῆ πῶς στὴ Λέσβο δὲν ὕπρχε τὸ ἔθιμο τοῦ ὄβελια. Ἐδῶ τὸ ἀρνὶ ἦταν φουρνι-

στό. Ὅβελιας γινότανε στὰ χωριά, στὰ παναγύρια τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, κι' αὐτὸ ἀπὸ ὀρισμένες παρέες ποὺ συνδιασκεδάζανε.

Τὰ λαμπριατικὰ πανηγύρια, ἔπερναν — ἔτσι ἦταν — μιά πῶ γιορταστικὴ ὄψη. Κι' αὐτὰ ἦσαν γιὰ τὴ Μυτιλήνη, τῆς Λαγκαδάς, ὅπου καιγότανε ὁ Ὄβριος, τῆς Παναγιάς τοῦ Κάστρου.

Παναγυρικιὰ ἦταν και ἡ δευτέρη ἀνάσταση τῆς Μητροπόλεως, μὲ τὸ μοναδικὸ ἔθιμο τοῦ ποτηριοῦ τοῦ κρασιοῦ, ποὺ ἀφοῦ ἔπινε ὁ δεσπότης τὸ ἔριχνε σὲ πλῆθος και ὅποιος τὸ ἔπιανε, ἔπερνε γενναῖο μπαξίσι. Τὴν ἴδια ἡμέρα ἔπρεπε νὰ περᾶσουν ὅλοι ἀπὸ τὴν Μητρόπολη νὰ φιλήσουν τὸ χέρι τοῦ Δεσπότη και νὰ πάρουν τὸ «αὐγὸ τους» πλοῦσοι και φτωχοί.

Θὰ σημειωθῆ και ἡ δευτέρη ἀνάσταση τοῦ Ἀκλειδιοῦ ποὺ ἦταν πανηγυρικὴ καθὼς και ἡ γιορτῆ στοῦ Κουρτζῆ.

Πῶ ἔξω βγαίνοντας θὰ σημειώσω μὲ τὸ ἰδιαιτέρου χαρακτηριστικὸ τῶν πανηγυριῶν τὸ στόλισμα τῶν ἐκκλησιῶν μὲ μυροίνες και χαρτάκια πολυχρῶμα σὰν σημαιοῦλες ποὺ δὲν ἔπαυσε νὰ γίνεται και τώρα.

Ἐνα παλαιὸ λαϊκὸ τραγουδάκι ἔλεγε:

Μυροίνη χρυσοπράσινη τῆς Ἐκκλησιᾶς στολίδι χωρὶς ἐσὲ δὲν γίνεται κανένα πανηγύρι...

Και πραγματικὰ ἔτσι ἦταν κ' ἔτσι ἀκόμα γίνεται.

Θὰ θυμηθῶ ἀκόμα ἕνα λαϊκὸ τραγουδάκι ποὺ τὸ ἔφραμύζανε ὅλοι οἱ πανηγυριστὲς στὴ πράξη:

Ἦταν ἡ γῆς κ' ὁ οὐρανὸς Χριστὸς ἀνέστη κάνει και κελαϊδῆση τὸ φίλι σὲ τὸ στόμα σὰν τραγοῦδι και ἡ ἀγάπη σὲ καρδιά ριζώνεται και πιάνει...

Ἦταν τὸ τραγοῦδι τοῦ λουλοῦδιο τῆς λαμπρῆς: Τότε γεννᾶ κι' ἡ Πασχαλιά τὸ πρῶτο τῆς λουλοῦδι.

Ἄς ποῦμε ἔμωσ και μερικὲς λαμπριατικὲς παροιμίες: ποὺ ἔχουν θέμα τὴ Λαμπρῆ:

Γιὰ τὸν κακομαθημένο: Κάθα μέρα ἐν εἶνι Λαμπρῆ. Ἐν εἶνι πάντα—πάντα λαμπρῆ.

Γιὰ τοὺς λίγο θρησκευμένους: «Κάθι λαμπρῆ μιταλαβαίν» ἢ «κάθι λαμπρῆ πα-

(Ἡ συνέχεια στὴν 4 σελίδα)

Η ΛΕΣΒΟΣ ΚΑΙ ΛΗΜΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1886

Κατὰ τὸ ἐπίσημο ἡμερολόγιο τῆς Τουρ-
= κικῆς Νομαρχίας Ἀρχιπελάγους =

Α'
Ἐχομε ὑπ' ὄψη μας τὸ ἐπίσημο ἡμερολόγιο τῆς τότε Τουρκικῆς Νομαρχίας Ἀρχιπελάγους τοῦ 1886, ὅπου ἀναγράφεται στὴν Ἑλληνικὴ και Τουρκικὴ γλῶσσα, ἡ τότε κατάστασις τῶν Νήσων Αἰγαίου.

Στὸ ἡμερολόγιο τοῦτο ποὺ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ θέσῃ σὲ διάθεσὴ μας ὁ φίλος κ. Ν. Καλλιγέρης, ἀφοῦ ἀναφερθῶν οἱ χρηματίσαντες σουλτάνοι τῆς Τουρκίας μέχρι τοῦ τότε σουλτάνου Ἀβδουλ Χαμὴτ Χάν Β' και οἱ λοιποὶ ἡγεμόνες τῆς Εὐρώπης και ὁ σουλτάνος τοῦ Μαρόκου, διατίθενται ἀρκετὲς σελίδες γιὰ τὴν ἐρμηνεία τῶν τίτλων και ἀξιομάτων και τὴν Ἱεραρχία, τῶν πολιτικῶν και στρατιωτικῶν βαθμῶν, καθὼς και τὰ παράσημα κ. ἄ. Ἀρχίζει ἡ περιγραφή τῆς Νομαρχίας Ἀρχιπελάγους, ἡ ὁποία περιλαμβάνανε ὅλα τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου.

Νομάρχης Ἀρχιπελάγους εἶναι ὁ Ἀκίφ Πασᾶς μὲ βαθμὸ Μ. Βεζύρι και ἀνώτατα παράσημα, Ὁσμανιὲ και Μετζητιέ α' τάξεως (Μεγαλόσταυρος ὅπως θὰ λέγαμε :

Στὸ Νομαρχιακὸ Συμβούλιο, συμμετέχουν μόνον Χριστιανοὶ οἱ Γεώργ. Φαφαλιός και Κανελᾶς. Ἀναφέρονται και αἱ ἄλλαι ὑπηρεσίαι και συμβούλια.

Ὑπηρετοῦν ἀκόμη οἱ ἐξῆς Ἕλληνες. Οἰκιάδης Ἐφένδης ἐπιθεωρητῆς τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας μὲ ἀνώτατο τουρκικὸ παράσημο. Ἐπίσης και δυὸ διερμηνεῖς οἱ Βίκτωρ ἐφ. και Ἰωάν. Κωνσταντινίδης και μεταξύ τῶν ἀστυνομικῶν και δυὸ — στὴν Κεντρικὴ Διεύθυνση τοῦ Νομοῦ — οἱ Ἀριστείδης και Παναγιωτάκης ἐφ. Ἄλλοι Ἕλληνες ὑπάλληλοι εἶναι: Δυὸ δικαστικοί, Γρηγόριος Μιλιάδης και Ἰωάν. Πλουμίδης, σὲ τὴν Διεύθυνση τῶν ἔργων διευθυντῆς ὁ Τζέιμς Ἀριστάρχης και οἱ μηχανικοὶ, Μπερεκέτης, Σταμάτης, Γ. Γλύπτης και Γεώργ. Λεριώτης και σὲ τὸ τυπογραφεῖο τῆς Νομαρχίας δυὸ τυπογράφοι Ἕλληνες ἐπὶ 8 τοῦ ὅλου προσωπικοῦ.

Ἐπίσης περιλαμβάνονται αἱ ὑπηρεσίαι Χίου και λοιπαὶ δωδεκανήσου.

Ὁ Νομὸς Λέσβου (Μυτι-

λήνης) περιγράφεται ὡς ἐξῆς: Διοικητῆς: Φαχρή Βέης μὲ βαθμὸ Βιλιᾶ (Βελῆ) και παράσημο Μετζητιέ β' τάξεως.

Τὸ Συμβούλιο τῆς Διοικήσεως (Ἰδαρὲ Μιτζις) ὁ Διοικητῆς Πρόεδρος, ὁ Διευθυντῆς Δικαιοσύνης, ὁ Μουφτῆς Ἀβδουρ Ρεχῆμ, ὁ Μητροπολίτης Κωνσταντῖνος, ὁ λογιστῆς τῆς Διοικήσεως Ἐδχέμ, και αἱρετοὶ σύμβουλοι, οἱ πολῖτες, Μουσταφᾶ Βέης, Μεχμέτ, Μ. Κούμπας ἐφ. και Σοφὸκλῆς Μπουρνάζος ἐφ.

Στὴν Διοίκηση ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς Τμήματα: Τὸ Λογιστικόν, τῆς Ἀλληλογραφίας, τὸ Δεφτέρι - Χακανῆ, τὸ Κτηματολόγιο, τὸ Ἐβκάφ (Βακούφ), τὸ Δασονομεῖο, οἱ Εἰσπράκτορες, ἡ Χωροφυλακῆ, ἡ Ἀστυνομία, ὅπου μεταξύ τῶν ἀστυνομικῶν ἀναφέρεται και ὁ Σπύρος (Ἀναγνώστου). Ἄλλα Τμήματα: Τὸ Πρωτοδικεῖο, τὸ Ποινικόν, τὸ Ἐμποροδικεῖο, ὅπου Πρόεδρος τῶν εἶναι Τοῦρκος δικαστικὸς, εἰς τὰ μέλη δὲ ἀναφέρονται και οἱ Νικόλ. Κουρκουλής και Γεώργιος Κοῦμπας, τὸ Τηλεγραφεῖο και Ταχυδρομεῖο μὲ Τοῦρκους σὲ προσωπικὸ του και μόνον ἕνα Χριστιανὸν τὸν Ἄντοάν, τὸ Φιλεκαπαιδευτικὸ σωματεῖο (Ἐπιτροπῆ) ὅλοι Τοῦρκοι, τὸ γεωργικὸ Συμβούλιο μὲ πρόεδρο τὸν Βασ. Μάνδρα και μέλη Τοῦρκους κτηματίες και ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας Χριστιανούς, τοὺς Χριστόφα Νουλέλη, Παναγ. Βασιλείου και Κωνσταντῖνο Ἀδαλῆ.

Τὸ Ταμεῖο Ὀρφανῶν μὲ Τοῦρκο διευθυντῆ και ὑποδιευθυντῆ τὸν Νικόλαο Μάνδρα και μέλη τοὺς Μιχαὴλ Κούμπα, Ἀχμέτ Βέη και Μπουρνάζο ἐφ.

Τὸ Δημαρχιακὸ συμβούλιο ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς Μαρῖνο ἐφ. (Καμπούρης) πρόεδρος (Δήμαρχος), Χαλῆμ Βέης Κουλαξιάδης, Ζαφειράκης Βουρνάζος, Βασίλειος Ρουσέλλης Θεμιστοκλῆς Μαρῖνος, Ἀντώνιος Κιγιαγιάς, Παν. Βασιλείου, Μιχαήλος Καρᾶς. Στὸ Προσωπικὸ τρεῖς εἶναι μόνον Τοῦρκοι, οἱ λοιποὶ Χριστιανοὶ Ἕλληνες.

ΚΡΙΤΙΚΗ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Γ. Θωμαΐδη «Ο κληρός του Κάμπου», «Ο κόκκινος γλάρος». Μυθιστορήματα. Έχω τώρα μπροστά μου τα δύο τούτα βιβλία του Θωμαΐδη, που απέχουν χρονικά κι' από τη στιγμή που γράφω και μεταξύ τους — το πρώτο βγήκε στα 1951 και το άλλο στα 1953. Αυτό ωστόσο με βοηθά να σχηματίσω μια ολοκληρωμένη εικόνα της πορείας του συγγραφέα. Και η άνοδος είναι φανερή.

Ο Θωμαΐδης έχει μια προσωπική, δικιά του, έκφραση. Ο κόσμος του είναι κοινός, γνωστός, πολυδιαβασμένος. Οι βασανισμένοι άνθρωποι του χωριού και της πόλης, όπως τους ξέρουμε, όπως και, συναντήσαμε σε τόσες άλλες σελίδες. Ωστόσο μη νομιστεί πω, ο Θωμαΐδης αντιγράφει. Η ανέλιξη του μύθου, η πλάση των χαρακτήρων, η δράση, η παρουσίαση των ψυχολογικών στιγμών και αναστατώσεων, έχουν κάτι ιδιότυπο, φανερώνουν μια προσωπικότητα που παλεύει να εκφραστεί περιγράφοντας αντικειμενικά γεγονότα. Κι' αυτή την προσωπική έκφραση είναι που πρέπει να τη συζητήσουμε.

Ο συγγραφέας έχει πολλά δικά του πράγματα να πει και διαφέρει, έχει σχηματίσει ώριμες εικόνες του κόσμου και θέλει, τώρα που τις έπλασε με τη συγκίνησή του, να τις δούμε κι' εμείς. Ακόμα διάζεται να εξωτερικεύσει μια πέτρα που θέλει σοβαρώτερα προβλήματα, προβλήματα που αγγίζουν την παρρησία της μεταφυσικής, του προορισμού των όντων, της μοίρας. Όσο κι' αν τα θέματα, και γενικότερα η ατμόσφαιρα, των δύο βιβλίων φαίνονται να είναι διαφορετικά, ωστόσο στο βάθος διακρίνεται καθαρά ο ίδιος άνθρωπος. Βέβαια, στον «Κόκκινο γλάρο» λείπει εκείνη ή τόσο σύμπαθητικά ειδυλλιακή χωριάτικη ατμόσφαιρα, όμως κυριαρχεί και στα δύο βιβλία η ανθρώπινη αγωνία για λίγη χαρά κάτω απ' τον ήλιο, έσω και για λίγες μικροχαρές.

Εκείνο που αποτελεί το ξεχωριστό γνώρισμα του Θωμαΐδη και το θελκτικώτερο, ίσως, στα βιβλία του είναι ακριβώς αυτή ή διασύνθη του να πει πολλά, να αδιάσει την ψυχή του, να τα πει όλα. Δημιουργείται μια αμεσότητα, ο αναγνώστης νοιώθει συχνά κάποιον δίπλα του να τον κρατά απ' το χέρι και να του δείχνει διασπαστικά τη ζωή μιας πόλης. Μια ψυχολογική περιγραφή διακόπτεται για να προσφερθεί ένα κομμάτι ζωής δράσης, ακολουθεί μια λυρική περιγραφή του περιβάλλοντος με παράξενες παραμορφώσεις, παρεμβάλλεται ένα γεγονός χωρίς συνέχεια και προ-

έκταση — όπως ακριβώς αν βιάζεσαι διασπαστικά σ' ένα πολυσύχναστο δρόμο. Ωστόσο αυτή ή μέθοδος έχει και τις παγίδες της. Δεν ολοκληρώνει τίποτα. Είναι βέβαια μια ρευστή ευσία ζωής, όμως στο τέλος μπορεί ν' αποκαμίσσει μόνο την εντύπωση, πώς όλα γίνονται για να εκφραστεί ένας μόνο άνθρωπος, πώς τίποτα δεν είναι ζωντανό και πώς κάτω απ' όλα κρύβεται ένας μόνο άνθρωπος, ο συγγραφέας. Ο Θωμαΐδης αυτό κατορθώνει να τ' αποφεύγει αρκετά στον «κλήρο του κάμπου», περισσότερο στον «κόκκινο γλάρο». Εκείνο που τον σώζει είναι ότι ξέρει να επιμένει σε ώριμμένες στιγμές.

Είναι δύσκολος ο δρόμος που διάλεξε. Από την εξέλιξη όμως που διαπιστώνει κανείς στον «Κόκκινο γλάρο» φαίνεται πως έχει κάπως συνειδητοποιήσει τις ανάγκες του ύφους του και προσπαθεί να αφήσει τα αδύνατα σημεία και να προωθήσει τα καλά σε αρτιότερες φόρμες. Έτσι οι εξέζητημένες περιγραφές λιγοστεύουν, ο λυρισμός γίνεται θετικώτερος και τυλίγει τα γεγονότα το χιούμορ όπου χρειάζεται και διακριτικώτερο — όχι τόσο σπάταλο και φωνακλάδικο, όπως στον «Κλήρο του Κάμπου» και πολλές σελίδες του, πυκνές, τον θέλγει όμως ακόμα ή διασύνθη.

Ο Θωμαΐδης αν δουλέψει με σύνθεση και αυτογνωσία, ασφαλώς θα κατακτήσει μια μέρα τη δικιά του θέση στη λογοτεχνία μας. Να τώρα κι' ένα απόσπασμα στην τύχη. «... Η Μαρίνα το άγγιξε τρυφερά τ' αντρικό ρούχο. Τ' αντρικά ρούχα συγκινούν όταν ο άντρας έχει φύγει. Τα γυναικεία, βαλσούδα ή μετάξι, μάλλινο ή νταντέλλα, πατηκωμένα στο κομμό δεν έχουν περισσότερο ζωή απ' τα φύλλα των δέντρων που πέφτουν. Μα για δέ, τούτη τη σούλη. Την πήρε, βγήκε στην παράτσα, την τίναξε. Μια άχτινα, ή τελευταία, σκάλωσε στο χρυσό σερίφι του γιακά. Έβαλε το χέρι της στην τσέπη, έδγαλε την κεχρμπάρνια πιπα. Τα χείλη του αγαπημένου της είχαν άγγιξει το χρυσό επιστόμιο ρουφώντας το γλυκό καπνό. Είπ' ή στολή που φορούσε κείνη την τελευταία μέρα. Τ' απαλά χαρακτηριστικά του προσώπου της ήταν ίδια εικόνα της λύπης. Πήρε το μανίκι του σακκακιού, τόφερε στα χείλη της. Φοβήθηκε μήν έδγαίνε το χέρι του απ' το μανίκι κ' άρπάξει το δικό της, να το τραβήξει μέσ' στο σκοτάδι. Μήν εξακολουθούσε να βαδίζει μαζί της

— Αντιγράφουμε από την έκθεση άπονομής του βραβείου των 12 που βράβεισαν φέτος τη «Ζωή» του Τ. Χατζηαναγνώστου: Πρώτα, για το βραβείο Κώστα Ούρανη. Γράπει εύθως άμέσως να σημειώσω ότι έφέτος ή παράγωγη του πεζού άφηγηματικού λόγου ήταν πολύ πενιχρή, σε σημείο που τα μέλη της ομάδας αντιμετώπισαν και το ένδεχόμενο να μη άπονείμουν έφέτος το βραβείο σε κανένα βιβλίο. Έπεκρατησε όμως ή γνώμη ν' άπονεμηθί το βραβείο στο σχετικά καλύτερο βιβλίο για να έξυπηρετηθεί ο σκοπός του βραβείου, που είναι κυρίως ή ένθάρρυνση των νέων συγγραφέων». Η έκθεση αυτή είναι γραμμένη απ' τον Μ. Δ. Στασινοπούλο.

— «Τό σπύτι του ποιητή» είναι μια έκδοτική έστία των φίλων της γνωστής έπιθεωρήσεως «Έφημερίδα των ποιητών». Ήδη έγκαινιάζει τας έκδόσεις του με πρώτον βιβλίο την ποιητική σύνθεση του γνωστού ποιητού κ. Ν. Παπα ύπό τον τίτλον «Τό ήμερολόγιον ένός βαρβάρου», θά ακολουθήσουν δέ τα βιβλία του Νίκου Τουτουντζάκη, της Ρίτας Μπούρη, Παντ. Τρωγάδη και άλλων. «Τό ήμερολόγιον ένός βαρβάρου» του Νίκου Παπα άποτελείται από τέσσερα χωριστά κεφάλαια, που όμως έχουν μιάν βαθύτερη ένότητα εις τον τόνον. Όλόκληρον τό βιβλίο, όπως μας πληροφορεί πάνω στη γή;».

Ν. Χιονίδη. «Στιχουργική». Η «Στιχουργική» (Μέρος πρώτο, καθιερωμένη πόηση) του Ν. Χιονίδη που τυπώθηκε στην Λευκωσία τό 1955, είναι ένα περίφημο βιβλίο, και λυπούμαι που δεν μπορώ τώρα να μιλήσω πλατύτερα γι' αυτό. Γραμμένο με προσοχή και κέφι, δεν περιορίζεται σε μια ξερή μελέτη, αλλά προχωρεί σε γενικώτερα προβλήματα — σε γενικώτερα αίσθητικά προβλήματα — έτσι που γίνεται ένα ένδιαφέρον φιλολογικό κείμενο. Έξ άλλου ή έξαντλητική μελέτη κάθε περίπτωσης πλουτίζει τό βιβλίο με σφές σελίδες και με τις άπαραίτητες γνώσεις τον αναγνώστη, καθώς προσφέρονται από τον συγγραφέα υπέθυνα. Και στην περίπτωση που προσωπικά δε συμφωνώ με τις γνώμες του, δεν μπορώ όμως να μην όμολογήσω πως είναι πλουτισμένες με παραδείγματα και άποδείξεις, ώστε να προβάλλουν σταθερά την άποψή τους, όπως π.χ. για την διαύλοβη δξύτονη όμοιοκαταληξία.

ΚΩΣΤΗΣ Κ. ΔΗΜΑΣ

ο ποιητής του μέσα στην πρώτη μεταπολεμική δεκαετία και είναι μια συμφωνία του σημερινού ανθρώπου άνάμικτη από σαρκασμό, άπόγνωση, λυρική έξαρση και όργη».

— Κυκλοφόρησε τό καινούργιο ποίημα του Γιάννη Ρίτσου «Ο άποχαιρετισμός». Το ποίημα αυτό που θεωρείται ότι άποτελεί την πιο ύψηλή ποιητική δημιουργία του Ρίτσου είναι άφιερωμένο στον ήρωα της Κύπρου, Γρηγόρη Αύξεντίου και στον άπελευθερωτικό άγώνα των Κυπρίων. «Ο «Άποχαιρετισμός» κυκλοφόρησε απ' τον έκδοτικό οίκο «Κέδρος».

— Με επιτυχία έγινε στην Αίθουσα Τελετών Καλών Τεχνών και Γραμμάτων ή τελετή της άπονομής των έπαθλων του διαγωνισμού διηγήματος, τον όποιον είχε προκηρύξει ή Ένωσις Νέων Έλλήνων Λογοτεχνών. Με όμιλητάς την πρόεδρο Ειρήνη Κορνηκάκη και με έισηγήτρια τό μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου Γιάννα Λήδα, Παρευρέθησαν, ο πρόεδρος της Έθνικής Έταιρίας Έλλήνων Λογοτεχνών Στρα. Μυριβήλη και πολλοί άλλοι άνθρωποι των Γραμμάτων. Το βραβείο των χιλίων δρχ. τό πήρε ο Ν. Άγγελής με τό διήγημά του «Τό ζαβό σκυλί» Τον πρώτο έπαινο ή Άννα Καρότση για τό διήγημά της «Κληρονόμοι» και τον δεύτερο ο Τ. Χατζηαναγνώστου με τό διήγημά του τό «Παραμύθι της γιαγιάς». Έν τώ μεταξύ σήμερα και ώραν 5,30 μ.μ. εις την Στέγη Καλών Τεχνών και Γραμμάτων, Καραγεώργη Σερβίας 8, θά διενεργηθούν άρχαιρεσιαι της Ένώσεως Νέων Έλλήνων Λογοτεχνών.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΗ 3η ΣΕΛΙΔΑ

γαίν' στν' άκκλησά. Για εκείνους που άργούν. «Κατά που μαρτυρεί γή φλάσκα μήδι φέτου λαμπρή μήδι τ' χρόν' Πάσχα...

Για τους όκνους και ύπναράδες: «Καλός ή νύπνους την ούγη Γυμνός γή κώλους την λαμπρή. (δηλ. δεν έχει καινούρια ρούχα).

Και τελειώνω τα λίγα μου αυτά λαογραφικά για τη λαμπρή με τον παρακάτω στίχο που ίσως νάλέγεται άκόμα. Τότε ήταν τό άστείο των πανηγυριστών: Χριστός άνέοτη μάτια μου έλα να φιληθούμε και σαν σ' άρέσ' ή αγάπη μου έλα να κοιμηθούμε ή ξανάλα να τα πούμε. Φ.Δ.